

Chương 19

Lý Trác Vân Khinh Thường Hừ Một Tiếng: “Sáng Nắng Chiều Mưa.”

Nhờ thái độ tiểu bá vương của Lý Trác Vân nên mới tạm thời ngăn cản được đoàn người, thành công trì hoãn thời gian.

Lệnh Mạn tức tốc lái xe trở về thành phố A để hỏi cho rõ, rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra.

Không may là Lý Nghiễm Thời không có ở nhà, cô đành phải tìm Hạ Vũ Nhu trước.

Hạ Vũ Nhu nhìn thấy Lệnh Mạn vội vã bước vào thì chạy ra nghênh đón, khó hiểu hỏi: “Không phải con đưa bà ngoại đi sao? Sao lại quay về?”

Lệnh Mạn đi như bay, giọng nói không kìm được tức giận: “Có người muốn phá dỡ nhà chúng ta ở quê, chuyện này mẹ có biết hay không?”

Hạ Vũ Nhu bối rối: “Là ai?”

“Chồng mẹ đó.”

Hạ Vũ Nhu nghi ngờ cau mày: “Vậy là sao? Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?”

Lệnh Mạn ngồi xuống ghế salon, hít sâu một hơi sau đó mới kể lại chi tiết cho bà: “Đột nhiên hôm nay có một đám người tới nhà, mang theo cả máy xúc đến để phá dỡ, nói là người của tập đoàn Nhất Thiên, còn đưa cả hợp đồng cho con nhìn, bác và dì đã bán nhà cho bọn họ, căn nhà sẽ bị phá dỡ bất cứ lúc nào.”

Hạ Vũ Nhu mờ mịt: “Có chuyện này sao? Mẹ không biết.”

Lệnh Mạn thở dài: “Đợi Lý Nghiễm Thời về, mẹ hãy đi nói với ông ấy.”

“... Mẹ đi hả?” Hạ Vũ Nhu ngần ngừ chỉ vào mình.

“Đó là chồng mẹ, dĩ nhiên mẹ phải nói rồi.”

Hạ Vũ Nhu do dự: “Mẹ... Mẹ nói gì với ông ấy bây giờ?”

Lệnh Mạn không thể tin được nhìn bà: “Đương nhiên là bảo ông ấy lập tức dừng ngay việc phá dỡ nhà lại!”

Hạ Vũ Nhu vẫn áp a áp úng: “Nhưng mà... Làm thế nào mở miệng được?”

“Cái này còn phải cần người dạy nữa?” Lệnh Mạn chịu thua, những lúc như thế này mới cảm thấy ghét cái tính của mẹ cô, không bao giờ giúp được cái gì.

“Mẹ cứ nói thế này.” Cô đành phải dạy bà từng câu từng chữ: “Chúng ta đã kết hôn, mẹ em cũng chính là mẹ anh, quê em cũng chính là quê anh, bây giờ có người muốn phá nhà của anh, anh có chấp nhận được không?”

Hạ Vũ Nhu liên tục lắc đầu: “Không được không được, quá hùng hổ dọa người, không nói thế được.”

“Ở cái nhà này mẹ không có cả cái quyền phát biểu ý kiến hay sao?”

Hạ Vũ Nhu ủ rũ, im lặng không nói.

Lệnh Mạn vỗ trán: “Thôi được rồi, mẹ không chịu nói với ông ấy thì để con nói vậy, thế đã được chưa?”

Lệnh Mạn ngồi ở phòng khách chờ nguyên một buổi chiều.

Lý Nghiễm Thời có việc quan trọng quán thân, bận rộn đến tối mịt mới về đến nhà.

Chuyện phá dỡ lúc sáng ông cũng đã nghe Lý Trác Vân nói đại khái qua điện thoại, bây giờ thấy Lệnh Mạn đang đợi mình thì cũng biết ngay lý do.

Ông gọi Lệnh Mạn vào thư phòng, hai người nói chuyện.

Lý Nghiễm Thời đi thẳng vào vấn đề: “Mạn Mạn, thật xin lỗi con, ở quê con đang chuẩn bị tiến hành một dự án rất lớn, cụ thể như thế nào thì ta không thể nói vì có liên quan đến bí mật thương nghiệp. Ta gọi con vào đây chỉ muốn nói trước với con là, dự án này đã được lên kế hoạch từ một năm trước, lúc đó ta vẫn không hề biết khu vực quy hoạch cũng bao gồm nhà của các con, nếu như ta mà biết thì ngay từ đầu ta đã không thông qua cái dự án này.”

Khi ở nhà Lý Nghiễm Thời không hề có dáng vẻ của vị Lý tổng cao cao tại thượng, ông nói chuyện với Lệnh Mạn cũng chỉ như là người lớn đang thương lượng với con cháu trong nhà mà thôi.

Điều này cũng khiến cho thái độ của Lệnh Mạn nhu hoà hơn.

“Dượng Lý, con không có ý trách dượng, con chỉ muốn biết là liệu có khả năng huỷ bỏ dự án ở quê con hay không?”

Lý Nghiễm Thời không nói gì, thở dài một hơi: “Nếu như đây chỉ là một công trình thông thường, ta sẽ lập tức ra lệnh ngừng thi công. Nhưng dự án này đã phải kêu gọi mười mấy đối tác cùng hợp tác, số tiền đầu tư lên đến

hơn hai mươi tỉ, nếu như ta đơn phương huỷ bỏ thì sẽ gây ra tổn thất không thể lường được.”

Lệnh Mạn nhất thời trầm mặc.

Hai mươi tỉ, con số mà người bình thường chỉ nghĩ đến thôi cũng không dám.

Cho dù là Lý gia tiền tài như nước cũng không thể chịu được tổn thất như vậy.

Cô biết thương trường không phải là trò đùa, trước sự tổn thất nặng nề thì vứt bỏ một chút cũng đáng giá.

Thế nhưng khi nghĩ đến cái cảnh bà ngoại khóc khàn cả giọng, cô lại cảm thấy không đành lòng.

Lệnh Mạn cố gắng xin một cơ hội cuối cùng: “Dượng Lý, nơi đó không chỉ là quê của con, hay là nhà mẹ đẻ của mẹ con, mà nó còn là nơi mà ông bà ngoại con sinh sống suốt sáu, bảy mươi năm trời. Từ sau khi ông ngoại qua đời, căn nhà cũ đó là nơi gửi gắm duy nhất của bà ngoại, sáng nay lúc máy xúc muốn đến phá nhà, bà ngoại đã trực tiếp nằm chắn ngay trước cửa, muốn cùng đồng sinh cộng tử với căn nhà. Con cầu xin dượng hãy nghĩ xem có cách nào giải quyết được toàn vẹn cả đôi đường hay không, vừa giảm thiểu tổn thất, lại vừa có thể giữ được ngôi nhà.”

Nghe Lệnh Mạn nói một hồi, Lý Nghiễm Thời rơi vào trầm tư, liên tục thở dài.

Trên đời lấy đâu ra cách giải quyết vẹn cả đôi đường như thế?

Thế nhưng ông vẫn đồng ý với Lệnh Mạn: “Mạn Mạn, con cứ về trước đi, cho ta thêm một chút thời gian để suy nghĩ, ta sẽ cố gắng hết sức để cho con một câu trả lời thoả đáng.”

Lệnh Mạn cũng không muốn cưỡng ép quá mức: “Vâng, cảm ơn dượng Lý.”

Lo lắng cho tình hình của bà ngoại, Lệnh Mạn lái xe về quê ngay trong đêm.

May mắn là Lý Trác Vân đã thu xếp ổn thoả, bà đã sớm đi nghỉ ngơi.

Lệnh Mạn sốt ruột hỏi: “Bà ngoại sao rồi?”

Lý Trác Vân nói: “Không sao.”

Lệnh Mạn vừa nói vừa nhìn ra ngoài cửa: “Mấy người kia đâu?”

“Đuổi đi rồi, tạm thời sẽ không quay lại.”

Nghe anh nói như vậy, trái tim treo lơ lửng của Lệnh Mạn cuối cùng cũng thả lỏng.

Đêm đã khuya, hai người không thể trò chuyện lâu, ngày hôm sau Lý Trác Vân còn phải dậy sớm để về trường học.

Thời gian không còn nhiều, hai người tranh thủ về phòng mình nghỉ ngơi.

Chạy đi chạy lại đường xa ba lần, quả nhiên thất lưng Lệnh Mạn không chịu nổi.

Ngày hôm sau khi ngủ dậy, chứng đau thất lưng lại tái phát.

Lý Trác Vân đứng ở ngoài cửa, thấy Lệnh Mạn khập khiễng bước ra.

Anh tiến lên hỏi: “Cô sao vậy?”

“... Đau lưng.” Lệnh Mạn ảm đạm nói.

Lý Trác Vân ngẫm nghĩ: “Vậy để tôi lái xe.”

“Không được.” Lệnh Mạn vòng qua anh đi sang bên ghế lái: “Cậu chưa có bằng lái.”

“Ai nói tôi chưa có?”

Lý Trác Vân móc một tấm thẻ nhỏ ra, hờn hờ giơ lên trước mặt cô.

Lệnh Mạn nhìn anh nửa tin nửa ngờ: “Cậu làm từ khi nào vậy?”

Lý Trác Vân không kìm nổi đắc ý: “Thi đợt nghỉ đông vừa rồi.”

Cô vẫn còn đang nghi ngờ thì Lý Trác Vân đã nhanh chân leo vào ghế lái: “Mau lên xe đi, sắp muộn rồi.”

Lệnh Mạn: “...”

Thầy dạy lái xe của Lý Trác Vân là vị nào? Lệnh Mạn rất muốn tặng một món quà tạ lễ thật long trọng.

Trải qua một tháng được hướng dẫn chuyên nghiệp, hay phải nói hơn là quản thúc, trình độ lái xe điêu công của Lý Trác Vân cuối cùng cũng đã đỡ hơn rất nhiều.

Ít ra cũng không còn khiến Lệnh Mạn chóng mặt buồn nôn nữa.

Đến trường học, Lý Trác Vân thành thạo đỗ xe, tự xách hành lý của mình xuống.

Anh hát cầm với Lệnh Mạn: “Đi đây.”

Lệnh Mạn cũng bước xuống xe: “Không cần tôi đi cùng với cậu sao?”

“Cũng chẳng phải lần đầu, cần gì ai đi cùng nữa.”

Lệnh Mạn cười cười, lại nói: “Lý Trác Vân, chuyện hôm qua cảm ơn cậu.”

Nếu không nhờ cái thái độ bá đạo đó của anh, có tác dụng hơn cả tường đồng cối đá, không khéo căn nhà ở quê đã không giữ được.

“Lần sau tôi mời cậu ăn cơm.” Lệnh Mạn chân thành nói.

Lý Trác Vân khinh thường nhún mày: “Tôi cũng không phải là em gái cô, không muốn ăn kiêu đó.”

Lệnh Mạn cảm thấy hơi tiếc, thôi được rồi.

Nhưng Lý Trác Vân lại nói tiếp: “Nếu như thực sự muốn cảm ơn tôi, lúc nào rảnh rồi thì nhớ học bà ngoại cách làm món trứng đánh đường, sau này về làm cho tôi ăn.”

Nói xong, anh tung chìa khoá xe cho Lệnh Mạn, tiêu sái xoay người vẫy vẫy tay: “Đi đây.”

Lại là lời tạm biệt ngắn gọn dứt khoát như vậy.

Lệnh Mạn nhìn theo bóng lưng Lý Trác Vân sải bước đi xa dần, không nhận được mím cười.

Không hiểu sao Lệnh Mạn rất để tâm tới câu Lý Trác Vân nói trước khi đi.

Vào một ngày nhàn rỗi không có việc gì làm, cô thực sự mày mò làm thử một phần trứng đánh đường.

Sau khi tự mình ăn thử cảm thấy mùi vị cũng không tệ lắm, cô lập tức làm thêm một phần nữa.

Cũng không biết hưng phấn ở đâu ra, Lệnh Mạn cất cẩn thận vào lồng giữ nhiệt, lái xe thật xa đưa đến trường học của Lý Trác Vân.

Trên đường đi nhớ đến mấy cậu bạn cùng phòng của anh, cô lại vào siêu thị mua thêm hai túi đồ ăn vặt thật to.

Lý Trác Vân đang trong giờ thể dục, anh bảo Lệnh Mạn đến sân vận động tìm mình.

Thời tiết càng ngày càng nóng hơn, trên sân bóng rổ có rất nhiều người đang chơi bóng, mồ hôi chảy dài trên từng khuôn mặt.

Lệnh Mạn nhìn những cậu thanh niên dáng người khoẻ mạnh năng động, con người đảo nhanh theo từng chuyển động ném rổ của bọn họ.

Woa...

Woa woa...

Thật là lợi hại.

Trong lòng không tìm được mà cảm thán.

“Này.” Đột nhiên có một bàn tay huơ huơ trước mặt, che hết toàn bộ tầm nhìn của cô: “Nhìn đủ chưa?”

Lệnh Mạn ngẩng đầu lên, đối diện với vẻ mặt bất mãn của Lý Trác Vân.

Anh lên án: “Cô có biết về mặt của cô vừa rồi giống như cái gì không?”

Lệnh Mạn chớp chớp mắt: “Giống cái gì?”

“Giống một bà dì quái gở háo sắc.”

Cậu biến đi!

“Đến tìm tôi làm gì?” Lý Trác Vân đứng tựa vào lan can, khoái chí hỏi.

Vì sự so sánh vừa rồi của anh, Lệnh Mạn có chút không vui.

Cô cố tình giấu lòng giữ nhiệt ra sau lưng: “Đi ngang qua thôi.”

“Đi ngang qua?” Lý Trác Vân cúi đầu liếc thấy một đồng đồ ăn trong tay cô.

Giấu đầu hờ đuôi.

Anh vốn không thích cũng không thể hiểu nổi cái kiểu nói một đằng nghĩ một nẻo này của nữ sinh.

Hướng hồ Lệnh Mạn cũng đâu phải là một cô học trò nữa, vậy mà còn giả bộ.

Thật là buồn nôn.

“Cô đến quảng trường nhân dân mua cho tôi suất gà rán đi.” Lý Trác Vân nói.

“Hả?”

Lệnh Mạn khó hiểu.

Sao tự nhiên lại nói vậy?

“Dù sao thì đối với cô mấy trăm cây số cũng chỉ là tiện đường đi ngang qua thôi mà.” Vẻ mặt Lý Trác Vân rất bí ối.

Lệnh Mạn bị anh nói đến nín câm.

Cái miệng này!

Không thể tha cho người khác hay sao?!

Cô chỉ có thể nói lảng sang chuyện khác, đưa mắt nhìn ra phía xa: “Mấy người kia là bạn cùng phòng của cậu hả? Bọn họ chơi bóng rổ giỏi thật.”

Lý Trác Vân nghe vậy thì như có điều suy nghĩ: “Bọn họ sao? Cũng tạm được thôi.”

Đột nhiên lúc này có người gào to.

“Lý Trác Vân! Đến lượt cậu ra sân!”

Lý Trác Vân cao giọng đáp một tiếng: “Đến đây.”

Anh lau sạch mồ hôi trên trán, trước khi đi còn bày ra dáng vẻ đẹp trai nói với Lệnh Mạn: “Nhìn nhé.”

Đây là... đang muốn biểu diễn sao?

Lúc này điện thoại của Lệnh Mạn rung lên hai cái, là giáo sư Trương gửi tin nhắn đến.

“Tiểu Mạn, đi đến đâu rồi?”

“Đã đến trường anh rồi, đang ở sân vận động.”

“Được, bây giờ tôi qua tìm em, em ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Vậy ăn chung đi, tôi biết một nhà hàng đồ tây mới mở, mùi vị không tệ.”

“Được thôi.”

Lệnh Mạn còn chưa kịp nhấn nút gửi đi, đột nhiên một quả bóng rổ bay vèo tới, nện xuống bên chân cô.

“Bành” một tiếng lại văng ra ngoài.

“Á!”

Lệnh Mạn giật mình hét lên một tiếng, suýt chút nữa thì đánh rơi cả điện thoại.

Cô vẫn còn chưa hoàn hồn, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Lý Trác Vân mặt mũi sa sầm đi về hướng này.

Khi tới bên cạnh cô, Lý Trác Vân thở phì phì: “Tôi vào đánh mà cô cũng không thèm nhìn lấy một lần!”

Nhất thời Lệnh Mạn cảm thấy chột dạ, vội giấu điện thoại ra sau lưng.

“Xin lỗi, tại khách sạn có chút việc.” Cô ngượng ngập nói.

Sau đó Lệnh Mạn liền làm lành: “Tôi mua rất nhiều đồ ăn, mau gọi các bạn cậu cùng đến ăn uống đi.”

Lý Trác Vân nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, ánh mắt không kiên nhẫn.

Lệnh Mạn cố gắng lấy lòng: “Toàn đồ cậu thích ăn đó. ~”

Lý Trác Vân hừ một tiếng, không buồn để ý đến cô.

Thế nhưng anh vẫn không tiếp tục so đo, gọi mấy người Dương Dương và Đại Bân cùng tới.

Lệnh Mạn hỏi Lý Trác Vân muốn uống gì.

Lý Trác Vân khoanh tay, vênh mặt hất hàm sai khiến: “Sprite.”

Chỉ có một lon Sprite, Lệnh Mạn vội vàng ưu tiên đưa cho anh.

Lệnh Mạn cũng cảm thấy khát, cô lấy một chai nước khoáng, dùng hết sức mà không vận được nắp ra.

Hự !

A !

Hự !

Vì dùng sức quá mạnh mà mặt mũi Lệnh Mạn vụn vẹo trông rất buồn cười.

Theo như lời của Lý Trác Vân nói thì, xấu xí đến nỗi không dám nhìn thẳng.

Anh không nhìn nổi nữa, giơ tay đoạt lấy chai nước, vặn mạnh một cái là mở được, đưa lại cho cô.

Nhưng mà cũng không phải là đưa vào tay, mà lại trực tiếp đưa lên miệng cô.

Thế này... là muốn hút nước hả??

Lệnh Mạn nhìn Lý Trác Vân bằng ánh mắt kỳ lạ, do dự không biết nên làm gì.

Không nhận thì cả hai cùng lúng túng, mà nhận thì chỉ có mình cô lúng túng.

Chi bằng cứ giả bộ như không có chuyện gì, lẳng lặng mà uống đi vậy.

Lệnh Mạn đành khẽ há miệng ra ngậm lấy miệng chai, uống nước từ cái chai Lý Trác Vân đang cầm.

Cô liều mạng tự thôi miên bản thân: Không cảm thấy gì cả, không cảm thấy bất cứ cái gì hết...

Ừ ừ uống được hơn một nửa.

Đột nhiên Lý Trác Vân nhưn mày, mặt đầy ghét bỏ nhìn cô chăm chăm: “Tay cô đâu?”

Lệnh Mạn: “...”

“Còn muốn để tôi cảm đến bao giờ? Thực sự coi mình là trẻ nít đấy hả?”

Nội tâm của Lệnh Mạn: CMN.....

Tiếng chuông tan học vang lên, giờ học thể dục kết thúc.

Đã đến giờ ăn trưa, các nam sinh kéo nhau thành đoàn đi về phía căng tin.

Lý Trác Vân quay đầu nhìn Lệnh Mạn vẫn còn đang ngồi nguyên tại chỗ, cất giọng thúc giục như ra lệnh: “Đi ăn cơm.” Lệnh Mạn cười: “Tôi không đi đâu.”

Lý Trác Vân một câu liền đoán trúng: “Có hẹn à?”

“... Ừ.”

“Ai?”

Lệnh Mạn đang nghĩ có nên nói cho anh biết hay không.

Lý Trác Vân đã tự có đáp án.

“Giáo sư Trương?”

“...” Lại bị anh đoán trúng.

Nhìn biểu tình như gặp quỷ của Lệnh Mạn, Lý Trác Vân cũng biết ngay mình đoán không sai.

Anh khinh thường hừ một tiếng, xoay người đi.

Trước khi đi anh còn mắng cô: “Sáng nắng chiều mưa.”

Có ý gì?

Lệnh Mạn không thể hiểu nổi đứng tại chỗ.

Ai sáng nắng chiều mưa chứ?

Tại sao cô lại là người sáng nắng chiều mưa?

Này này này cậu mau quay lại nói rõ ràng ra cho tôi!

Lệnh Mạn ngồi ở sân vận động đợi một lúc.

“Tiểu Mạn.”

Đột nhiên sau lưng vang lên một giọng nói quen thuộc.

Cô quay đầu lại.

Nhưng ánh mắt lại rơi vào trên người cô gái xinh đẹp đang cười nói bên cạnh giáo sư Trương.

Hồ háp Lệnh Mạn như dừng lại một giây.

Lâm Na.

“Chờ lâu chưa?” Giáo sư Trương hỏi.

Lệnh Mạn lắc đầu: “Chưa.”

Giáo sư Trương bèn giới thiệu hai người với nhau, vô cùng lễ độ chỉ vào Lâm Na: “Vị này là đồng nghiệp của tôi, giáo viên múa đang công tác ở học viện múa, Lâm Na.”

Sau đó đang muốn giới thiệu Lệnh Mạn: “Đây là...”

Anh ta mới nói được một nửa thì bị Lâm Na cười cắt ngang: “Không cần giới thiệu, tôi với Mạn Mạn là bạn cũ.”

Giáo sư Trương thoáng kinh ngạc: “Hai người quen nhau sao?”

“Đúng vậy, chúng tôi quen biết cũng gần mười năm rồi.” Lâm Na quay ra nói với Lệnh Mạn: “Đúng không? Mạn Mạn.”

Lệnh Mạn nở nụ cười xã giao chuyên nghiệp: “Ừ.”

Lâm Na tiện thể hỏi han cô: “Gần đây sống thế nào?”

“Rất tốt.”

Lệnh Mạn thuận miệng trả lời.

Lâm Na nở nụ cười càng sâu: “Vừa rồi nghe giáo sư Trương nói phải đi gặp một cô gái, tôi vẫn còn đang đoán là ai chứ, không ngờ lại là cô.” Cô ta nhìn hai người bằng ánh mắt hiếu kỳ: “Hai người ~ định khi nào thì bắt đầu đây ~ nói mau nói mau!”

Bị Lâm Na trêu chọc như vậy, Lệnh Mạn cảm thấy rất khó chịu, buồn bực không đáp.

Giáo sư Trương cũng chỉ cười không nói.

Bầu không khí đang có chút lúng túng tưng tưng thì chuông điện thoại Lâm Na reo vang.

Cô ta “chao ôi” một tiếng, như sực nhớ ra: “Tôi không quấy rầy hai người nữa, chồng tôi vẫn đang đợi tôi về nhà nấu cơm cho anh ấy.”

Cô ta vội vàng chào tạm biệt hai người rồi đi thẳng về phía trước.

Một chiếc ô tô sang trọng dừng ở ven đường, có một người đàn ông mặc âu phục giày da bước từ trên xe xuống mở cửa cho Lâm Na.

Lệnh Mạn mở to mắt ra nhìn, không bỏ qua một chi tiết nào.

Kia chính là chồng Lâm Na?

Dáng vẻ trông thật bình thường.

Lâm Na ngồi lên xe, quay đầu lại vẫy tay với bọn họ, khoe miệng hơi nhếch lên.

Lại là nụ cười đó.

Ký ức của Lệnh Mạn vẫn còn mới như vừa xảy ra ngày hôm qua.

Khi lần đầu tiên Lâm Na kéo tay Liên Tĩnh xuất hiện ở trước mặt cô, cô ta cũng cười với cô như vậy.

Đắc ý, khoe khoang, khiêu khích...

Trong mắt người khác đó là nụ cười ngọt ngào, nhưng đối với cô thì chỉ cảm thấy nhức mắt.

Gặp lại sau bao năm xa cách, tại sao Lâm Na lại dùng nụ cười đó để cười với cô?

Mãi đến khi chiếc xe đã đi xa, Lệnh Mạn vẫn không thu hồi tầm mắt.

Giáo sư Trương quan tâm hỏi thăm: “Em sao vậy?”

Lệnh Mạn lấy lại tinh thần, mỉm cười: “Không sao.”

Đột nhiên giáo sư Trương nghĩ tới một chuyện: “Vẫn nhớ lần trước em có hỏi thăm tôi về giáo viên mới của học viện múa, chính là Lâm Na sao?”

Lệnh Mạn: “Ừm.”

Dường như giáo sư Trương mơ hồ ý thức được điều gì, bèn không tiếp tục hỏi nữa.

Sau đó hai người xuất phát đến nhà hàng để ăn trưa, trước tiên đi ra bãi đỗ xe lấy xe.

Đúng lúc đèn đỏ chuyển xanh, một đám sinh viên tràn xuống đi bộ sang đường.

Giáo sư Trương rất tự nhiên nắm tay Lệnh Mạn, dáng vẻ như muốn che chở cô.

Lệnh Mạn có chút hoảng hốt, cúi đầu nhìn hai bàn tay đang giao nhau.

Hôm nay sau khi tan lớp giáo sư Trương không còn quên rửa tay.

Bàn tay sạch sẽ không dính chút bụi nào.

Lòng bàn tay dần dần truyền đến một nhiệt độ không phải của mình.

Đã bao nhiêu năm rồi cô không nắm tay người khác phách như vậy? Có lẽ cô sắp biến thành một bà cô già nhạt nhẽo như trong miệng mọi người.

“Sáng nắng chiều mưa!”

Bỗng nhiên trong đầu Lệnh Mạn hiện lên dáng vẻ khịt mũi coi thường của Lý Trác Vân.

Nhất thời bầu không khí bị phá vỡ hoàn toàn.

A a a a a.

Tên tiểu tử thú vị này!

Bàn tay đang bị giáo sư Trương nắm lấy chẳng khác nào đang có mười triệu con kiến bò lên, cảm thấy cực kỳ mất tự nhiên.

Lệnh Mạn không thể nào xem nhẹ loại bất an này.

Cô dần dịch từng chút từng chút, sau đó lẳng lẳng rút cả bàn tay ra.

Ngu Ngu vừa trở về sau khi sang Thái Lan ghi hình cho chương trình âm thực, cô ấy hẹn Lệnh Mạn đi tán gẫu.

Lúc hai người vừa gặp nhau, đang chuẩn bị đi đến nhà hàng thì chuông tin nhắn điện thoại của Lệnh Mạn vang lên.

Liên Tĩnh hẹn cô ăn cơm.

Lạ thật, sao hôm nay có nhiều người tìm cô vậy nhỉ?

Lệnh Mạn cầm điện thoại, đang ngẫm nghĩ xem nên trả lời thế nào.

Ngu Ngu đã giật điện thoại nhanh như chớp: “Thế không phải quá tốt sao, có người trả tiền!”

Cô ấy trả lời thay Lệnh Mạn: “Được đó, ăn ở đâu?”

Lệnh Mạn muốn ngăn cũng không kịp nữa rồi, nhanh chóng đoạt lại điện thoại.

Thế nhưng sao có thể đâu được Ngu Ngu ăn lăm người khoẻ.

Chỉ một lát sau, Liên Tĩnh nhắn tin trả lời: “Sao cũng được, em chọn đi.”

Ngu Ngu đảo mắt một vòng, biểu tình gian xảo, nói với Lệnh Mạn: “Đi đi đi, hôm nay nhất định chúng ta phải làm thật hần!”

Lệnh Mạn (thực ra là Ngu Ngu đang trả lời): “Tôi muốn ăn đồ đắt tiền, tôi muốn đến nhà hàng Mekton.”

Liên Tĩnh: “Không thành vấn đề.”

Thành công tóm được một người tiêu tiền như rác, Ngu Ngu vô cùng vui vẻ, khoa tay múa chân: “Là lá la, mau lên đường thôi, đi ăn chùa nào!”

Lệnh Mạn bắt đắc dĩ thở dài, nổ máy xe.

Khi đến điểm hẹn, Liên Tĩnh nhìn thấy Ngu Ngu thì rất là kinh ngạc.

Ngưu Ngưu quệt miệng, hừ hừ: “Làm sao? Nhìn thấy tôi không vui thế à? Tôi đến ăn chực đó.”

Liên Tĩnh mỉm cười mời các cô ngồi xuống: “Đâu có, là do cô thay đổi quá nhiều, bây giờ trông xinh đến nỗi tôi không nhận ra.”

Lời nói này nghe thật lọt tai.

Ngưu Ngưu vui vẻ trong lòng nhưng ngoài miệng vẫn không khách khí: “Không cần phải nói mấy câu dễ nghe, tôi vẫn không thích anh như trước kia.”

Liên Tĩnh đã quen rồi, nhún nhún vai: “Tuỳ cô.”

Nhìn hai người tranh cãi, Lệnh Mạn bèn hoà giải: “Liên Tĩnh, tìm em có chuyện gì không?”

“Ừ.” Liên Tĩnh quay sang nhìn cô: “Anh đến đưa thiệp mời cho em.”

Ngưu Ngưu thấy kẽ hở thì vội nói chen vào: “Thiệp mời?! Thiệp mời cái gì?”

“Mạn Mạn vẫn chưa nói với cô sao?” Liên Tĩnh cất giọng nhàn nhạt: “Tôi sắp kết hôn rồi.”

“... Kết hôn?!”

Ngưu Ngưu chọt vỗ bàn một cái.

Trợn mắt há mồm nhìn Liên Tĩnh.

Sau đó lại quay đầu nhìn Lệnh Mạn.

Phản ứng của Ngưu Ngưu vô cùng khoa trương.

Nhưng trên thực tế, nếu như ban đầu Lệnh Mạn không cố gắng kìm chế, thì khi nghe được tin này cô cũng sẽ phản ứng giống Ngưu Ngưu mà thôi.

Thiếu chút nữa là Ngưu Ngưu nhảy cẫng lên, giận dữ bất bình nói với Liên Tĩnh: “Anh nói rõ ràng cho tôi, thế nào gọi là sắp kết hôn? Kết hôn với ai?”

Lệnh Mạn vội vàng kéo cô ấy ngồi xuống: “Ngưu Ngưu, cậu bình tĩnh một chút.”

Ngưu Ngưu vẫn chưa hạ hỏa: “Được lắm Liên Tĩnh, anh không lấy Mạn Mạn, tại sao không giới thiệu cho cô ấy mấy chàng trai độc thân thành đạt, lại còn một mực giữ chân cậu ấy suốt nhiều năm như vậy, rốt cuộc thì anh có ý gì?”

Lệnh Mạn hết sức khó xử, cố gắng kéo tay áo cô ấy, nói nhỏ: “Ngưu Ngưu, đủ rồi.”

Cô và Liên Tĩnh vốn dĩ không phải bạn bè trai gái mập mờ gì, hẳn kết hôn lúc nào là việc của hắn, thực sự không liên quan đến Lệnh Mạn.

Lần này Ngưu Ngưu đã quá kích động rồi.

Mà cô cũng thật lạ, chẳng hiểu sao lại không chịu nói trước với Ngưu Ngưu.

Đồ ăn còn chưa có gọi mà đã căng thẳng như vậy, xem ra bữa cơm này không ăn được rồi.

Lệnh Mạn nói lời xin lỗi với Liên Tĩnh: “Thật xin lỗi, trưa nay tâm trạng cậu ấy không tốt lắm.”

Về mặt Liên Tĩnh cũng rất khó coi: “Không sao.”

Lệnh Mạn chuẩn bị rút lui: “Đột nhiên em nhớ ở nhà vẫn còn chút chuyện, có lẽ phải đi về trước, anh đưa thiệp mời cho em đi, em sẽ đến đúng giờ.”

“Ừ.”

Liên Tĩnh lấy một chiếc thiệp mời màu đỏ từ trong cặp ra.

Lệnh Mạn chuẩn bị đưa tay đón lấy.

Ánh mắt Liên Tĩnh bỗng nhìn xuyên ra đằng sau lưng Lệnh Mạn, động tác liền hơi ngừng lại.

Thiệp mời rơi trở lại trong cặp.

Hắn làm động tác xin lỗi với hai người: “Xin lỗi, chờ anh một chút.”

Liên Tĩnh đứng lên, đi nhanh ra phía đằng sau lưng Lệnh Mạn.

“Lý tổng!”

Hắn cất tiếng gọi.

Mấy người đàn ông mặc âu phục đang bước ra khỏi gian phòng bao, vừa đi vừa thảo luận cái gì đó.

Lý Nghiễm Thời đi đầu tiên, nhìn qua cũng có thể thấy rõ địa vị cao thấp.

Liên Tĩnh chạy đến bên cạnh, lại gọi thêm một tiếng: “Lý tổng.”

Lý Nghiễm Thời ngẩn người, nhận ra hắn: “À, cậu là Liên tiên sinh.”

“Là tôi.” Liên Tĩnh vội vàng bắt tay ông: “Hân hạnh hân hạnh.”

Hắn nhân tiện hỏi han: “Thật là trùng hợp, Lý tổng cũng đến đây dùng cơm sao?”

“Ừm, bàn chuyện hợp tác với mấy ông chủ, còn cậu?”

Liên Tĩnh chỉ về phía bàn của mình: “Tôi đến đây gặp mặt với mấy người bạn, không nghĩ tới lại có thể gặp được Lý tổng.”

“Vậy hả.” Lý Nghiễm Thời gật đầu, nhìn theo hướng tay hắn chỉ.

Lại nhìn thấy Lệnh Mạn.

Dường như hiểu ý, Lệnh Mạn cũng đứng lên, đi về phía ông.

“Dương Lý.” Khi đến gần, cô lễ phép chào hỏi.

Lý Nghiễm Thời ngạc nhiên: “Mạn Mạn, sao con cũng ở đây?”

Lệnh Mạn mỉm cười: “Đến ăn cơm với bạn.”

Lý Nghiễm Thời hiểu ra: “À, hoá ra con là bạn của Tiểu Liên.”

Liên Tĩnh không hiểu gì cả, vừa nhìn Lý tổng lại vừa nhìn Lệnh Mạn.

“Lý tổng và Mạn Mạn có quen biết nhau sao?”

Lý Nghiễm Thời cười: “Con bé là con gái tôi.”

Mang tâm trạng phức tạp quay trở lại bàn của mình, ba người ngồi xuống một lần nữa.

Lần này coi như Ngưu Ngưu đã được nở mày nở mặt: “Không ngờ chứ gì? Mạn Mạn của chúng ta bây giờ chính là bạch phú mỹ ** đó, hỏi hận chưa?”

(**) Bạch phú mỹ: Con gái nhà giàu có, vừa thông minh lại vừa xinh đẹp.

Liên Tĩnh không trả lời, chỉ một mực nhìn Lệnh Mạn chăm chăm.

“Mạn Mạn, đã có chuyện gì xảy ra? Em có thêm một người ba từ lúc nào vậy?”

Nên bắt đầu từ đâu đây?

Lệnh Mạn thong thả uống một ngụm nước, không trả lời ngay mà trước tiên đặt câu hỏi: “Trước khi hợp tác làm ăn các anh không điều tra thông tin của đối phương sao?”

Đặt cốc nước xuống, cô nói tiếp: “Mẹ em tái hôn, bây giờ Lý Nghiễm Thời là ba dượng của em.”

Phải mất một lúc lâu Liên Tĩnh mới tiêu hoá được cái tin tức kinh thiên động địa này, hần im lặng không nói gì.

Lệnh Mạn vẫn không quên mục đích của chuyến đi.

Cô giơ tay ra trước mặt Liên Tĩnh: “Đưa thiệp mời cho em đi.”

Thế nhưng Liên Tĩnh lại tránh né đề tài này: “Đúng rồi, vẫn còn một chuyện.”

Lệnh Mạn hỏi: “Chuyện gì?”

“Hiếm khi anh mới về nước một lần, muốn tụ họp với mấy người bạn trong ban nhạc trước kia, thứ tư tuần sau em có rảnh không?”

Lệnh Mạn ngẫm nghĩ một lát: “Có rảnh.”

“Vậy em sẽ đến chứ?”

Lệnh Mạn gật đầu.

Đến chứ.

Tại sao lại không đến.